

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Vladimíra Kubíka, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc., v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Obvodního soudu pro Prahu 3**, se sídlem Jagellonská 5, Praha 3, proti kárně obviněné: **JUDr. J. P.**, předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 3, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 14. 11. 2014, při ústním jednání konaném dne 18. 3. 2015,

t a k t o :

JUDr. J. P., nar. X,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3,
se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

u z n á v á v i n n o u, ž e

jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci sp. zn. 0 Nt 1205/2014 při rozhodování dle § 72 trestního řádu o návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na ponechání obviněného R. V. S., nar. X, ve vazbě nedostatečně přezkoumala tento návrh z hlediska nejvyšší přípustné doby trvání vazby podle § 72a trestního řádu, a přestože tato doba uplynula dne 9. 2. 2014, nevydala v souladu s § 73b odst. 6 větou druhou trestního řádu příkaz k propuštění obviněného z vazby, a naopak dne 10. 2. 2014 rozhodla, že se obviněný ve vazbě ponechává, čímž se podílela na tom, že obviněný pobýval nezákonně ve vazbě po dobu 22 dnů,

t e d y

z a v i n ě ě p o r u š i l a

povinnosti soudce a ohrozila důvěru v odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.,

a z a t o s e j í u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb.

k á r n é o p a t ř e n í d ů t k a.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

Kárný navrhovatel podal návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněná soudkyně podle jeho názoru ve věci sp. zn. 0 Nt 1205/2014 rozhodla o návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na ponechání obviněného R. V. S., nar. X, ve vazbě, přičemž, ve smyslu § 71 odst. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), nedostatečně přezkoumala, zda důvody vazby ještě trvají nebo se nezměnily, a to z hlediska nejvyšší přípustné doby trvání vazby podle § 72a trestního řádu. Přestože tato doba dle kárného navrhovatele uplynula dne 9. 2. 2014, nevydala kárně obviněná v souvislosti se svým rozhodováním o ponechání obviněného ve vazbě v souladu s § 73b odst. 6 větou druhou trestního řádu příkaz k propuštění obviněného z vazby, nýbrž dne 10. 2. 2014 rozhodla, že se obviněný ve vazbě ponechává, čímž se podílela na nezákonném pobytu obviněného ve vazbě.

Kárný navrhovatel uvedl, že se o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu, dozvěděl dne 10. 6. 2014, kdy mu bylo doručeno sdělení Městského státního zastupitelství v Praze z téhož dne, jímž městská státní zástupkyně signalizovala nezákonný postup kárně obviněné ve věci sp. zn. 0 Nt 1205/2014. V tomto sdělení, jak uvádí kárný navrhovatel, městská státní zástupkyně rovněž informovala o tom, že vůči příslušné dozorové státní zástupkyni podala kárný návrh, o němž posléze rozhodl Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. 12 Ksz 6/2014 – 40.

Kárný navrhovatel rovněž uvedl, že místopředseda Obvodního soudu pro Prahu 3 pro věci trestní projednal s kárně obviněnou v červnu roku 2014 její postup, přičemž kárně obviněná zaujala upřímný sebekritický postoj; v součinnosti s místopředsedou soudu provedla kontrolu přidělených spisů se zaměřením na běh vazebních lhůt a iniciativně přistoupila k přijetí organizačních opatření, jež by v budoucnu zamezila opakování pochybení, které je předmětem kárného návrhu. Provedenou kontrolou přitom nebyla jiná pochybení shledána. Takto popsaný postoj kárně obviněné dle kárného navrhovatele odpovídá tomu, že se jinak jedná o pečlivou a svědomitou soudkyni.

Jakkoli bylo dle kárného navrhovatele možné uvažovat o podílu dalších osob na nezákonném pobytu obviněného ve vazbě, a to po dobu 22 dnů, závažnost předmětného pochybení, byť ojedinělého, vylučuje postup dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), tedy udělení výtky. S ohledem na uvedené skutečnosti tak kárný navrhovatel

navrhl, aby kárně obviněná byla uložena důtka ve smyslu § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích.

II.

Vyjádření kárně obviněné soudkyně

Kárně obviněná soudkyně uvedla, že údaje uvedené v kárném návrhu se zakládají na pravdě. Svou vinu spatřuje v tom, že spoléhala na správnost údajů uvedených v návrhu Městského státního zastupitelství v Praze a řádně znovu nezkontrolovala běh lhůt dle § 72a trestního řádu. Ve vazebním zasedání dne 10. 2. 2014 se obviněný za účasti svého obhájce vzdal práva stížnosti i za osoby uvedené v § 247 odst. 2 trestního řádu. Pochybení kárně obviněné tak nemohlo být napraveno ani v případném stížnostním řízení před Městským soudem v Praze.

Poté, co byl Obvodní soud pro Prahu 3 informován Městským státním zastupitelstvím v Praze o překročení zákonné lhůty, zkontrolovala kárně obviněná všechny spisy týkající se vazeb v přípravném řízení. Ve spolupráci s místopředsedou Obvodního soudu pro Prahu 3 pro věci trestní, Mgr. R. M., vypracovala formulář, v němž se evidují lhůty týkající se rozhodování o vazbě v přípravném řízení. Tento formulář kárně obviněná přiložila ke svému vyjádření a dodala, že je nyní připojován k deskám každého spisu rejstříku Nt, který se týká rozhodování o návrhu státního zástupce dle § 72 trestního řádu.

Kárně obviněná rovněž uvedla, že ji záležitost s překročením zákonné lhůty v případě obviněného S. velmi mrzí a lituje jí. Agendu přípravného řízení vykonává již několik let a překročení zákonné lhůty v dané věci je zatím jejím jediným pochybením tohoto druhu.

III.

Ústní jednání, dokazování

Před jednáním ve věci kárný soud obdržel podání kárně obviněné, ve kterém soudu sděluje, že vše podstatné k věci uvedla již ve svém písemném vyjádření, své pochybení uznává a svou účast u jednání tedy nepovažuje za nezbytnou. Z tohoto důvodu kárně obviněná požádala, aby kárný senát projednal věc v její nepřítomnosti. Kárný soud tedy po té, co se kárně obviněná k jednání konanému dne 18. 3. 2015, o němž byli účastníci řízení řádně vyrozuměni, nedostavila, projednal věc v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“) v její nepřítomnosti.

Kárný návrhovatel při ústním jednání zopakoval tvrzení uvedená již v kárném návrhu, přičemž odkázal rovněž na popis okolností, za nichž se dozvěděl o skutečnostech, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu; vyjádřil názor, že návrh byl podán v zákonné lhůtě. Zároveň ocenil postoj, který ke svému pochybení zaujala kárně obviněná.

Předseda kárného senátu následně v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. provedl následující listinné důkazy, které předložili účastníci řízení nebo které si kárný soud opatřil na jejich návrh či z vlastní iniciativy a umožnil u jednání přítomnému navrhovateli se k těmto důkazům vyjádřit:

- spis Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 0 Nt 1205/2014 obsahující zejména:
 - návrh státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. T. Z. na ponechání obviněného R. V. S. ve vazbě ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. 1 KVZ 35/2013
 - protokol o vazebním zasedání ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 0 Nt 1205/2014
 - usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 0 Nt 1205/2014, vydané kárně obviněnou, o ponechání obviněného R. V. S. ve vazbě
- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 2. 2013, sp. zn. 0 Nt 903/2013, o vzetí obviněného R. V. S. do vazby
- protokol ze dne 9. 2. 2013, č. j. KRPA-58564-2/TČ-2013-000098, o zadržení R. V. S. jako osoby podezřelé dne 9. 2. 2013 v 23.40 hod.
- přípis městské státní zástupkyně v Praze ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 2 SPR 150/2014-17, adresovaný předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci překročení nejvyšší přípustné doby trvání vazby
- spis Nejvyššího správního soudu sp. zn. 12 Ksz 6/2014 ve věci řízení o kárném návrhu městské státní zástupkyně v Praze ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 2 SPR 150/2014, proti státní zástupkyni Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. T. Z., včetně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 12 Ksz 6/2014 – 40
- formulář k evidenci lhůt týkajících se rozhodování o vazbě v přípravném řízení předložený kárně obviněnou soudkyní
- osobní spis kárně obviněné

Z provedeného dokazování vyplynulo následující:

Na základě usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, o zahájení trestního stíhání ze dne 10. 2. 2013, sp. zn. KRPA-58564/TČ-2013-000098, a usnesení o rozšíření trestního stíhání policejního orgánu ze dne 19. 4. 2013, 9. 8. 2013, 30. 8. 2013 a 1. 11. 2013, byl obviněný R. V. S., nar. X, trestně stíhán pro pokračující zvláště závažný zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 a 4 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) v jednočinném souběhu se zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a pro zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Těchto zločinů se měl obviněný dopustit tím, že od května

2012 do února 2013 nainstaloval na různých místech v Praze do bankomatů „skimmovací“ zařízení, a to v úmyslu zhotovit padělky platebních karet jiných osob, které pak sám či prostřednictvím další osoby využíval k výběrům v bankomatech či k uskutečnění platebních transakcí.

Bezprostředně po deinstalaci „skimmovací“ technologie před pobočkou ČSOB, a.s. v Praze 4, Olbrachtova 64, byl obviněný dne 9. 2. 2013 podle § 76 odst. 1 trestního řádu zadržen (viz protokol o zadržení osoby podezřelé ze dne 9. 2. 2013, č. j. KRPA-58564-2/TČ-2013-000098). Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 2. 2013, sp. zn. 0 Nt 903/2013, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2013, pak byl obviněný vzat do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a) a c) trestního řádu s tím, že se vazba započítává od zadržení dne 9. 2. 2013 ve 23.40 hodin. Usneseními Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. Nt 1201/2013, ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. Nt 1203/2013, a ze dne 14. 11. 2013, sp. zn. Nt 1207/2013, pak bylo vždy před uplynutím tříměsíční lhůty od právní moci předchozího rozhodnutí o vazbě rozhodnuto podle § 72 odst. 1 trestního řádu o ponechání obviněného ve vazbě z důvodů uvedených v § 67 písm. a) a c) trestního řádu.

Celková doba trvání vazby obviněného připadající na přípravné řízení činila podle § 72a odst. 1 písm. c) a odst. 2 trestního řádu jeden rok a vazba tak měla skončit nejpozději dne 9. 2. 2014 ve 23.40 hodin.

Na návrh městského státního zastupitelství na ponechání obviněného ve vazbě ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. 1 KVZ 35/2013, však kárně obviněná usnesením ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 0 Nt 1205/2014, s odkazem na § 72 odst. 1 trestního řádu, ponechala obviněného ve vazbě z důvodů podle § 67 písm. a) a c) trestního řádu. Vazební zasedání přitom proběhlo dle protokolu ze dne 10. 2. 2014 za účasti obviněného a jeho obhájce JUDr. J. L., přičemž obviněný i jeho obhájce žádali o to, aby bylo rozhodnuto o propuštění z vazby, neboť důvody vazby již podle jejich názoru nebyly dány; na překročení celkové doby trvání vazby ovšem neupozornili a obviněný se vzdal práva stížnosti, a to i za osoby oprávněné dle § 247 odst. 2 trestního řádu.

Následně městská státní zástupkyně v Praze kárného navrhovatele přípisem ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 2 SPR 150/2014-17, informovala, že kontrolním mechanismem realizovaným na Městském státním zastupitelství v Praze zjistila, že ve věci obviněného R. V. S. došlo k tomu, že obviněný, který byl vzat do vazby se zápočtem vazby od 9. 2. 2013 23.40 hod., byl z vazby propuštěn na příkaz státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze až dne 3. 3. 2014, čímž byla překročena nejvyšší přípustná doba trvání vazby, která v daném případě činila dle § 72a odst. 1 písm. c) trestního řádu 3 roky a z této doby dle § 72a odst. 2 trestního řádu připadala jedna třetina, tedy jeden rok, na přípravné řízení; obviněný tak měl být z vazby propuštěn nejpozději dne 9. 2. 2014. Obviněný tak byl nezákonně ve vazbě po dobu 22 dní, přičemž ve věci selhal, kromě státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze, která dne 4. 2. 2014 podala pod sp. zn. 1 KVZ 35/2013 návrh na ponechání obviněného ve vazbě, i soudní přezkum postupu státního zástupce, neboť soudkyně JUDr. P. návrh na prodloužení trvání vazby neměla akceptovat.

Na základě návrhu městské státní zástupkyně v Praze ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 2 SPR 150/2014, v kárném řízení vedeném proti státní zástupkyni Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. T. Z., Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. 12 Ksz 6/2014 – 40, uznal jmenovanou vinnou kárným proviněním podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, jehož se dopustila tím, že jako dozorová státní zástupkyně v uvedené věci obviněného S. v rozporu s ustanoveními § 72a odst. 1 písm. c) a odst. 2 trestního řádu před uplynutím celkové doby trvání vazby obviněného připadající na přípravné řízení opomenula nařídít jeho propuštění z vazby, v důsledku čehož obviněný pobýval ve vazbě nezákonně po dobu 22 dnů. Za uvedené kárné provinění uložil kárný soud jmenované státní zástupkyni kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 2 měsíců. V odůvodnění svého rozhodnutí kárný soud mj. konstatoval, že se na překročení celkové délky trvání vazby připadající na přípravné řízení podílela i nyní kárně obviněná soudkyně tím, že po uplynutí této nejvýše přípustné doby rozhodla o ponechání obviněného ve vazbě.

K dotazu předsedy kárného senátu kárný navrhovatel uvedl, že obviněný S. byl v dané věci odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 5 let a byl mu též uložen trest vyhoštění; právní moc rozsudku nastala dne 11. 12. 2014.

Z osobního spisu JUDr. J. P. vyplynulo, že působila jako justiční čekatelka u Obvodního soudu pro Prahu 1 ode dne 1. 9. 1982 do 3. 4. 1984. S účinností ode dne 4. 4. 1984 byla ustanovena do funkce předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 1, kde působila do roku 1992. Dne 1. 8. 1992 byla dočasně přidělena k Obvodnímu soudu pro Prahu 3 a dne 1. 11. 1992 byla k tomuto soudu přeložena. U Obvodního soudu pro Prahu 3 tak od 1. 11. 1992 vykonávala funkci předsedkyně senátu na trestním úseku a zároveň byla od téhož dne pověřena výkonem funkce místopředsedy Obvodního soudu pro Prahu 3 a řízením trestního úseku. Dnem 1. 12. 1992 byla jmenována místopředsedkyní Obvodního soudu pro Prahu 3 pro trestní úsek. Na základě vlastní rezignace na funkci místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 z důvodu, dle jejího hodnocení, zcela nedostatečného personálního zabezpečení trestního úseku daného soudu ze strany Ministerstva spravedlnosti, které kontrastovalo s požadavky kladenými na trestní soudce daného soudu vedením Městského soudu v Praze, zanikla JUDr. P. tato funkce dnem 24. 1. 2006. Od 1. 7. 2007 do 30. 9. 2007 byla JUDr. P. dočasně přidělena k výkonu soudcovské činnosti u Městského soudu v Praze.

Z osobního spisu je rovněž zřejmé, že po dobu svého působení ve funkci soudkyně byla JUDr. P. pověřena výchovou celé řady justičních čekatelů. Její přístup k pracovním povinnostem dokládá skutečnost, že JUDr. P. právě z důvodu svého pracovního vytížení, které jí znemožňovalo v plném rozsahu čerpat dovolenou, v podstatě každoročně žádala personální oddělení soudu o proplacení nevyčerpané části dovolené na daný kalendářní rok. V roce 2009 byl výkon soudcovské činnosti ze strany JUDr. P. podroben prověřování z hlediska nejen rychlosti a bezprůtahovosti řízení, ale i kvality rozhodování. Součástí tohoto prověřování je i převážně velmi pozitivní hodnocení ze strany tehdejšího vedení Obvodního soudu pro Prahu 3 i odvolacích senátů městského soudu. Z hodnocení tehdejšího předsedy Obvodního soudu pro Prahu 3 JUDr. J. K. ze dne 18. 12. 2009 vyplývá, že předsedkyně senátu JUDr. J. P. patří mezi služebně nejstarší a nejzkušenější soudkyně daného soudu s velmi lidským a vstřícným přístupem k ostatním kolegům, se

kterými je vždy ochotna konzultovat odborné i lidské problémy. V kolektivu je velmi oblíbená a respektovaná, má mimořádně slušné, mírné a korektní chování nejen vůči ostatním zaměstnancům soudu, ale i vůči stranám řízení a veřejnosti vůbec. Vede ukázková hlavní líčení pro studenty středních škol s následnými diskusemi o odborných problémech týkajících se vedení hlavního líčení a trestního práva jako takového a je i školitelkou studentů PF UK v rámci jejich praxí u obvodních soudů. Má rozsáhlé odborné znalosti v oblasti trestního práva podpořené dlouholetými praktickými zkušenostmi v oboru a soustavně a průběžně se seznamuje s novými postupy a metodami uplatňovanými v rámci trestního řízení a trestního práva. Pro kolektiv soudců i ostatních zaměstnanců daného soudu je velkou morální i profesionální oporou a příkladem.

Na druhou stranu osobní spis obsahuje rovněž rozhodnutí kárného senátu Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, sp. zn. Spr 1187/94, jímž byla JUDr. P. uznána vinnou za kárné provinění dle § 2 odst. 1 zákona č. 412/1991 Sb., o kárné odpovědnosti soudců (dále jen „zákon o kárné odpovědnosti soudců“) a bylo jí dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o kárné odpovědnosti soudců uloženo kárné opatření ve formě napomenutí. Kárné provinění spočívalo v tom, že jako předsedkyně trestního senátu uvedla v několika věcech do protokolu o hlavním líčení a do protokolu o hlasování jméno nepřítomné přisedící, ale nechala ji zastoupit justiční čekatelkou. Při hodnocení tohoto kárného provinění přihlédl tehdejší kárný senát k tomu, že se ho JUDr. P. dopustila v tíživé situaci vyvolané nepříznivým stavem na úseku přisedících u Obvodního soudu pro Prahu 3, který dlouhodobě vyvolával průtahy v trestní agendě tohoto soudu, a v době velkého pracovního přetížení.

K uvedenému kárnému provinění ovšem Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nepřihlížel, a to nejen proto, že nemá žádnou souvislost s nyní projednávaným skutkem, ale zejména proto, že již před bezmála dvěma desetiletími došlo dle § 21 zákona o kárné odpovědnosti soudců (nyní obdobně § 24 zákona č. 7/2002 Sb.) k zahlázení daného kárného postihu a na JUDr. P. je tedy třeba hledět, jako by do podání nyní posuzovaného kárného návrhu nebyla kárně stíhána.

Kárný návrhovatel k dotazu předsedy senátu doplnil skutečnosti týkající se výkonnosti JUDr. P. za rok 2014, a to i ve srovnání s jinou soudkyní předmětného trestního úseku, Mgr. P. Z této tzv. přepočtené výkonnosti, kterou kárný návrhovatel kárnému soudu předložil, vyplynulo, že s ohledem na převažující specializaci kárně obviněné, již jsou přípravná řízení, má JUDr. P. vyšší výkonnost, než je průměrná výkonnost u Obvodního soudu pro Prahu 3. V případě JUDr. P. činila přepočtená výkonnost 22,2 věcí měsíčně; u Mgr. P. to bylo 17,1 věcí měsíčně. Výkonnost ostatních soudců kárný návrhovatel nenechával přepočítávat, ale má za to, že právě specializace kárně obviněné (přípravná řízení), způsobuje, že má vyšší výkonnost než soudci, kteří tuto specializaci nemají.

V závěrečné řeči pak kárný návrhovatel znovu odkázal na skutečnosti uvedené v kárném návrhu a vyzdvihl zejména to, že je na kárně obviněnou třeba hledět jako na kárně netrestanou, neboť dřívější kárné provinění je zahlázeno. V případě JUDr. P. se dle kárného návrhovatele jedná o velice pečlivou a svědomitou soudkyni, o čemž svědčí i postoj, který k věci zaujala; nesnažila se hledat výmluvy nebo zástupné problémy a plně

uznala, že pochybila, tedy že přehlédla nebo nedostatečně zkontrolovala údaje, které byly uvedeny v návrhu státní zástupkyně. Přitom určitou roli mohla hrát i skutečnost, že se jednalo o vazbu v přípravném řízení, jejíž délku měla primárně sledovat příslušná státní zástupkyně; soudce v tomto případě hrál podle názoru kárného navrhovatele roli pojistky. Kárný navrhovatel také poukázal na to, že i obhájce obviněného ponechal uplynutí nejdelší přípustné doby vazby bez povšimnutí. Kárný navrhovatel proto navrhl uložení důtky, neshledá-li kárný senát, že by stačilo pouhé projednání věci a upuštění od uložení kárného opatření.

IV.

Posouzení věci soudem

Kárný senát se především zabýval dodržáním subjektivní a objektivní lhůty pro podání návrhu na zahájení kárného řízení. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 18. 11. 2014. O skutečnostech týkajících se kárného provinění se navrhovatel dozvěděl dne 10. 6. 2014, kdy mu bylo doručeno sdělení městské státní zástupkyně v Praze o nezákonném postupu ve věci sp. zn. 0 Nt 1205/2014. O samotném ponechání obviněného ve vazbě přitom JUDr. P. rozhodla usnesením ze dne 10. 2. 2014. Subjektivní i objektivní lhůta tak byla ve věci zachována.

Pokud jde o vlastní otázku viny za kárné provinění, ve včas podaném kárném návrhu vytýkal kárný navrhovatel kárně obviněné soudkyni, že na základě návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze rozhodla o ponechání obviněného R. V. S. ve vazbě, ačkoli nejdelší přípustná doba vazby tohoto obviněného v přípravném řízení, která činila v daném případě dle § 72a trestního řádu 1 rok, již uplynula. Obviněný i v důsledku tohoto jednání kárně obviněné byl v rozporu se zákonem ponechán ve vazbě po dobu 22 dní.

Ve svém písemném vyjádření ke kárnému návrhu kárně obviněná uvedené pochybení doznala. Mezi účastníky řízení tedy není sporu a ani kárný soud nemá žádné pochybnosti o tom, že ponechání obviněného ve vazbě po uplynutí 1 roku od omezení jeho svobody bylo nezákonné a že k této nezákonné vazbě došlo i v důsledku zaviněného jednání kárně obviněné, byť pouze ve formě nedbalosti, neboť obdobně jako příslušná státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze přehlédla, že nejdelší přípustná doba vazby pro přípravné řízení již uplynula.

Jakkoli lidsky pochopitelný je tento, v dosavadní dlouholeté soudcovské činnosti kárně obviněné, ojedinělý omyl, měl bohužel i v této věci dosti závažné důsledky, proto jsou v kárné judikatuře obdobná pochybení státních zástupců i soudců ovlivňující zákonnost vazby stabilně považována za kárná provinění.

Již v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2010, č. j. 12 Ksz 5/2009 – 74, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud jako soud kárný v souvislosti se srovnatelným pochybením státního zástupce vykonávajícího dozor nad přípravným řízením zdůraznil esenciální povahu práva na osobní svobodu, které je základním lidským právem a jako takové je chráněno Listinou základních práv a svobod a mezinárodními nástroji ochrany lidských práv. Právo zasáhnout do osobní svobody jednotlivce náleží pouze státu, ale jen v přesně vymezených případech, a to s tím, že bude takové zásahy činit v nejmenším možném rozsahu a na nejkratší možnou dobu. Mechanismus přezkumu trvání vazebních důvodů, a lze dodat, že rovněž dodržování nejdelší přípustné doby vazby stanovené trestním řádem, je právě projevem snahy o minimalizaci zásahů do osobní svobody jednotlivců. Rovněž v již zmiňovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2014, č. j. 12 Ksz 6/2014 – 40, www.nssoud.cz, jež se týká shodné nezákonné vazby, která je předmětem nyní posuzované věci, kárný soud konstatoval závažnost kárného provinění příslušné státní zástupkyně, jež spočívá v porušení základního a ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Obdobně kárný soud hodnotil srovnatelná pochybení soudců při jejich rozhodování o vazbě či postupu ve vazební věci, jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 13 Kss 9/2009 - 88, nebo ze dne 5. 12. 2011, č. j. 11 Kss 7/2011 – 51 (obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Kárný soud tedy nemá ani v nyní posuzované věci pochyb o tom, že rozhodnutí JUDr. P. o ponechání obviněného ve vazbě v rozporu s § 72a odst. 1 písm. c) a odst. 2 trestního řádu, namísto toho, aby byl vydán v souladu s § 73b odst. 6 větou druhou trestního řádu příkaz k jeho propuštění z vazby, představuje zaviněné jednání (byť ve formě nedbalosti), kterým kárně obviněná porušila povinnosti soudce a ohrozila důvěru v odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchala kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Pokud jde o uložené kárné opatření za skutek, v němž kárný senát shledal kárné provinění, vzal kárný soud na jedné straně ve shodě s citovanou judikaturou v úvahu typovou závažnost daného pochybení zasahujícího do základního práva na osobní svobodu, jakož i to, že, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v související věci sp. zn. 12 Ksz 6/2014, nejdelší přípustná doba vazby byla v dané věci překročena poměrně výrazně, tj. o 22 dnů, a navíc kárně obviněná se uvedeného kárného provinění dopustila v agendě přípravného řízení, na niž byla specializována a již tedy měla tím spíše věnovat náležitou pozornost.

Na straně druhé svědčí JUDr. P. celá řada polehčujících okolností. Soud přihlédl v první řadě k tomu, že pochybení JUDr. P. navazuje na pochybení jmenované státní zástupkyně, která již byla shledána kárně odpovědnou ve věci sp. zn. 12 Ksz 6/2014.

Kárný soud dále zohlednil, obdobně jako ve věci sp. zn. 12 Ksz 6/2014, rovněž skutečnost, že jinak závažný následek spočívající v nezákonném omezení osobní svobody obviněného po dobu 22 dnů bude možné do určité míry odčinit započtením této doby do trestu odnětí svobody, nyní již pravomocně uloženého.

Zejména ovšem vzal kárný soud v úvahu příkladný postoj kárně obviněné k předmětnému pochybení, které kárně obviněná v průběhu kárného řízení nejenže doznala a projevila nad ním lítost, ale navíc provedla kontrolu všech ostatních věcí týkajících se vazeb v přípravném řízení, a přestože další obdobnou chybu již nenalezla, přijala v součinnosti s místopředsedou soudu účinná opatření k tomu, aby se tato chyba již v budoucnosti nemohla opakovat.

Vzhledem k uvedenému kárný soud plně souhlasí s kárným navrhovatelem v tom, že se jedná, jak již bylo řečeno, o ojedinělý i lidsky pochopitelný omyl jinak mimořádně pečlivé, svědomité a v současné době kárně bezúhonné soudkyně, které dle osobního spisu nikdy nebyly vytýkány průtahy v řízení, ačkoli se výkonu spravedlnosti ve věcech trestních věnuje již více než 30 let a zasvětila mu, bez nadsázky, celý svůj dosavadní profesní život, a to i, jak rovněž vyplývá z jejího osobního spisu, na úkor svého volného času a času určeného k odpočinku a regeneraci. JUDr. P. je velmi zkušenou soudkyní, která navíc řadu let působila jako místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 pro úsek trestní a která je dle hodnocení předcházejícího vedení Okresního soudu pro Prahu 3 nejen vzhledem ke svému mimořádnému pracovnímu nasazení, ale i vzhledem k vysoké odborné úrovni své práce a svému pedagogickému působení v rámci výchovy justičních čekatelů i vzdělávání vysokoškolských či středoškolských studentů odbornou i morální autoritou pro své kolegy i zaměstnance soudu.

Za daných okolností kárný soud na jedné straně neshledal, i vzhledem k nepřítomnosti kárně obviněné u jednání, že by bylo možné v souladu s § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích považovat samotné projednání kárného provinění za postačující a tedy upustit od uložení kárného opatření, na straně druhé má kárný soud ve shodě s kárným navrhovatelem za to, že zcela přiměřenou sankcí je uložení nejmírnějšího kárného opatření, jímž je dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích důtka.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu